

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **mjr. Ing. J. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem v Praze 6, Tychonova 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany č. j. 1000-3/2011-1070 ze dne 11. 7. 2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra obrany č. j. 1000-3/2011-1070 ze dne 11. 7. 2011 s e z r u š u j e a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000 Kč.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž ministr obrany (dále jen „ministr“) zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí náčelníka Vojenské policie (dále jen „náčelník VP“) č. j. 170-2/2011-5104 ze dne 10. 6. 2011 o uložení kázeňského trestu snížení platu o 10 % na dobu tří měsíců za kázeňský přestupek podle § 51 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, kterého se žalobce dopustil nedbalostním porušením povinnosti vojáka důsledně a přesně plnit úkoly, které mu ukládají právní předpisy a rozkazy nadřízených, stanovené v § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích. Žalobcovo pochybení spatřovaly správní orgány v tom, že jako osoba zodpovědná za zajištění kvalitního plnění úkolů policejních orgánů v trestním řízení z hlediska odborného řízení, organizace a koordinace vyhodnotil nedostatečně a nepřiměřeně informace o situaci při realizaci procesního úkonu - prohlídky jiných prostor a pozemků na základě soudního příkazu dne 11. 3. 2011 v budově zpravodajství České televize, když tohoto dne v rozporu s pokynem přímého nadřízeného chybně rozhodl zásadním způsobem změnit výstroj a výstroj členů Skupiny okamžitého zásahu (základní výstroj doplnil o taktické doplňky - ochrannou vestu a kuklu) a provést tento úkon bez účasti uniformovaných příslušníků Policie ČR, čímž negativně ovlivnil kvalitu a efektivitu provedení tohoto procesního úkonu,

a neinformoval o těchto zásadních změnách neprodleně velitele Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha, plk. D. B..

Žalobce v podané žalobě namítl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 55 odst. 1 větou první zákona o vojácích, ve znění účinném do 31. 5. 2012, podle nějž může orgán s kázeňskou pravomocí uložit kázeňský trest nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy se o jeho spáchání dověděl. Lhůta počala běžet dne 24. 3. 2011, tedy následující den poté, co se správní orgán dozvěděl o výsledcích šetření Hlavního velitelství Vojenské policie Praha. Vydáním prvostupňového rozhodnutí došlo dne 19. 4. 2011 k stavení běhu lhůty, a to až do zrušení tohoto rozhodnutí v odvolacím řízení dne 16. 5. 2011. Běh lhůty tedy pokračoval ode dne 17. 5. 2011, a k jejímu marnému uplynutí došlo dne 23. 5. 2011. Výklad ministra, podle nějž běží třicetidenní lhůta po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení od začátku, odporuje smyslu této lhůty. Neobstojí ani argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ans 6/2009 - 82 ze dne 26. 2. 2010, neboť tento judikát se zabývá během pořádkové, nikoli zákonné prekluzivní lhůty.

Žalobce dále popsal, že vymezení skutku obsažené v oznámení o zahájení řízení ze dne 6. 4. 2011 se v průběhu správního řízení měnilo, a to nejprve v rámci opravy zjevných nesprávností dne 8. 4. 2011, posléze při výsledku účastníka řízení (žalobce) dne 14. 4. 2011. Způsob a okolnosti, za nichž byl popis skutkového stavu měněn, znemožnily žalobci podle jeho názoru řádně se hájit. Dále žalobce namítl, že ani jedno z rozhodnutí nepopisuje konkrétní negativní ovlivnění kvality a efektivity provedení procesního úkonu, jež mělo být důsledkem údajného žalobcova pochybení. Popis skutku postrádá řádný popis objektivní stránky kázeňského přestupku, t. j. jednání, následek a kauzální nexus, a byla porušena zásada *in dubio pro reo*.

Změnu výstroje příslušníků zásahové skupiny nadto nelze klást k žalobcově tíži, neboť byla provedena na základě požadavku osoby odpovědné za provedení procesního úkonu na místě, kpt. M., a v reálném času nebyl důvod o oprávněnosti tohoto požadavku pochybovat. Žalobce jakožto náčelník oddělení obecné kriminality měl podle čl. 52 odrážky čtvrté Organizačního řádu Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha právo vydávat nařízení jménem velitele útvaru, pokud věc nesnesla odkladu. Pouze o nejdůležitějších takových nařízeních byl žalobce povinen neprodleně informovat velitele útvaru, rozhodnutí o doplnění výstroje však mezi ně nepatří. Pokud jde o účast příslušníků Policie ČR, byla velitelem útvaru vyjádřena toliko jako vhodné opatření, nebyla uložena soudním příkazem k prohlídce. Policie ČR v danou chvíli nedisponovala volnými kapacitami, a jelikož hrozilo zmaření účelu sledovaného trestním řízením, rozhodl žalobce na základě aktuálních informací o vývoji situace na místě o provedení úkonu bez účasti příslušníků Policie ČR. Z důvodu následného vývoje prohlídky (přímý přenos z konané prohlídky v televizním kanálu ČT1) nebyl již prostor informovat o těchto opatřeních velitele útvaru, neboť v danou chvíli byla realizována hlásná služba vůči brig. gen. Ing. V. L., a velitel útvaru se v danou dobu stejně účastnil plesu Armády ČR.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě označil žalobcovu argumentaci ohledně běhu prekluzivní lhůty za účelovou s poukazem na to, že se jeho nynější výpočet liší od výpočtu

provedeného v odvolání. Žalovaný odmítl taktéž námitku, že popis skutku neobsahuje popis objektivní stránky kázeňského přestupku, s tím, že tyto skutečnosti v rozhodnutí popsány jsou, ačkoli to zákon vzhledem ke specifickým kázeňského trestání nevyžaduje; kázeňské tresty jsou totiž ukládány i za porušení povinností stanovených vojenskými řády, předpisy a rozkazy, a dopadají jen na úzkou skupinu osob – příslušníků ozbrojených sborů, a to z toho důvodu, že v těchto sborech je nutné zajistit vysokou úroveň disciplíny a zajistit řádné plnění služebních povinností. Neobstojí ani tvrzení, že změna výstroje a výzbroje nebyla natolik zásadní, aby o ní žalobce musel informovat velitele útvaru, a to s ohledem na mimořádnou citlivost zásahu v budově veřejnoprávní televize.

Žalovaný považuje všechny žalobní námitky za nedůvodné, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházející ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadených rozhodnutí, toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů) a zjistil rovněž vady, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Městský soud v Praze uvažil o věci následovně.

Nejprve se soud musí zabývat námitkou, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí, stanovené v zákoně o vojácích.

Podle § 55 tohoto zákona ve znění účinném do 31. 5. 2012 „[z]a kázeňský přestupek uloží orgán s kázeňskou pravomocí kázeňský trest nejdříve 24 hodin po jeho spáchání, nejpozději však do 30 dnů ode dne, kdy se o jeho spáchání dověděl. Je-li jednání vojáka, v němž lze spatřovat naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku, předmětem šetření jiného orgánu, počíná lhůta 30 dnů pro uložení kázeňského trestu běžet dnem, kdy se orgán s kázeňskou pravomocí dověděl o výsledku tohoto šetření; dopustil-li se voják kázeňského přestupku v zahraničí, dnem následujícím po dni návratu vojáka ze zahraničí. Za kázeňský přestupek lze uložit kázeňský trest do 1 roku ode dne jeho spáchání.“

Citované ustanovení obsahuje subjektivní a objektivní lhůtu pro uložení trestu. Subjektivní lhůta ukládá orgánu s kázeňskou pravomocí rozhodnout o trestu do 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o spáchání přestupku, resp. o výsledku šetření předmětného skutku jiným orgánem. Naproti tomu objektivní lhůta zapovídá rozhodnout o trestu po uplynutí jednoho roku od spáchání přestupku.

Ke skutku, za který byl žalobce kázeňsky potrestán, došlo dne 11. 3. 2011. Dne 23. 3. 2011 se náčelník VP dozvěděl o výsledku šetření Oddělení inspekce a vnitřní kontroly Hlavního velitelství Vojenské policie Praha, a od tohoto dne počala běžet třicetidenní subjektivní lhůta pro uložení trestu. Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2011 byl žalobci uložen trest snížení platu o 10 % na dobu 3 měsíců. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím ministra ze dne 16. 5. 2011 a věc byla vrácena náčelníku VP k novému

projednání. Nové prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 6. 2011, nyní přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno dne 11. 7. 2011.

Názor žalobce, že se třicetidenní subjektivní lhůta staví po dobu řízení o odvolání a její běh po vrácení věci prvostupňovému orgánu pokračuje, nemá v zákoně oporu. Ustanovení § 55 zákona totiž neobsahuje žádnou úpravu stavení či přerušení této lhůty, jako je tomu např. v § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a je ji proto třeba vykládat tak, že se vztahuje toliko na vydání nepravomocného prvostupňového rozhodnutí. Takový závěr dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 76/2010 - ze dne 26. 8. 2010 při výkladu dvouměsíční subjektivní lhůty obsažené v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2013 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, přičemž zdůraznil odlišnost její povahy od subjektivních lhůt upravených v zákoně o přestupcích či v zákoně č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, a to zejména s ohledem na její krátkou délku, jež fakticky neumožňuje řízení provést a pravomocně ukončit. Právě vzhledem k délce subjektivní lhůty podle § 55 zákona o vojácích, jakož i s ohledem na podobnou oblast právních vztahů, je třeba závěry vyslovené v citovaném rozsudku vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Tato lhůta se přitom vztahuje na první rozhodnutí o trestu ve věci a neznemožňuje po jeho případném zrušení v odvolacím řízení opětovné uložení trestu; v opačném případě by byla fakticky vyloučena oprava jakýchkoli vad rozhodnutí po jeho zrušení v odvolacím řízení. Z hlediska ochrany účastníka řízení však není přijatelné, aby správní orgán prvého stupně po zrušení svého rozhodnutí již nebyl subjektivní prekluzivní lhůtou vázán, neboť by tak získal jistou výhodu ze svého předešlého pochybení, a proto je třeba dovodit, že se tato lhůta vztahuje rovněž na toto následující řízení, když počíná běžet od právní moci zrušujícího rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s názorem ministra, že výklad zastávaný žalobcem, podle něž správní orgán může toliko „dočerpat“ případný zbytek lhůty, jež „ušetřil“ při prvním rozhodování, by nepředstavoval rozumné vyvážení dvou konkurujících si legitimních zájmů: zájmu na náležitém projednání kázeňského přestupku na straně jedné a zájmu na právní jistotě potažmo donucení služebního orgánu být ve věci aktivní na straně druhé, nýbrž by pomyslnou miskou vah vychýlil výrazně ve prospěch později uvedeného z těchto zájmů; tento zájem je dostatečně chráněn jednak aplikací subjektivní promlčecí lhůty i na řízení následující po zrušení prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení, jednak objektivní prekluzivní lhůtou.

Náčelník VP tedy dodržel subjektivní prekluzivní lhůtu, když uložil trest do 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o výsledku šetření jiného orgánu, a rovněž v pořadí druhé rozhodnutí o trestu bylo vydáno do 30 dnů ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí, vydaného v odvolacím řízení. Dodržení roční objektivní lhůty v posuzované věci zpochybněno nebylo.

Žalobce dále podrobně popsal, jak byl v průběhu správního řízení postupně informován o jeho předmětu, a namítl, že způsob a okolnosti, za jakých byl měněn popis skutkového stavu, mu znemožnily řádně se hájit. Tento žalobní bod je však příliš neurčitý, neboť žalobce nespecifikoval, v čem tato nemožnost řádně se hájit spočívala, např. jaké konkrétní procesní kroky byly žalobci ztíženy či znemožněny, případně jakým konkrétním způsobem byl v důsledku tvrzených okolností znevýhodněn. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud podotýká, že žalobci byla každá úprava popisu skutku oznámena a měl možnost se k ní vyjádřit; po zrušení prvostupňového rozhodnutí ze dne 19. 4. 2011 přitom už k žádné další úpravě nedošlo, a ještě dne 6. 6. 2011 byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což žalobce dne 8. 6. 2011 také učinil.

Podrobnějším způsobem se nelze zabývat ani námitkou, že byla v průběhu řízení porušena zásada *in dubio pro reo*, neboť ji žalobce žádným způsobem neupřesnil a neuvedl, v čem konkrétně toto porušení spatřuje.

Další žalobcová námitka spočívá v tom, že popis skutku postrádá řádný popis objektivní stránky přestupku, t. j. jednání, následek a kauzální nexus, zejména že ani jedno z rozhodnutí nepopisuje konkrétní negativní ovlivnění kvality a efektivity provedení procesního úkonu, jež mělo být důsledkem údajného žalobcova pochybení. Žalobce nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje nedostatky v popisu skutku, proto se soud může s touto námitkou vypořádat toliko v obecné rovině. Znaky objektivní stránky přestupku tvoří jednání, jímž se rozumí projev vůle ve vnějším světě, následek, jímž je porušení nebo ohrožení hodnot, které jsou objektem přestupku, a příčinná souvislost, jež vyjadřuje, že následek vznikl právě v důsledku předmětného jednání (srov. J. Jelínek a kol., *Trestní právo hmotné: obecná část*. 3. vydání. Praha: Linde, 2013, str. 174, 182, 188).

Náčelník VP ve svém rozhodnutí popsal, že žalobce jako osoba zodpovědná za zajištění kvalitního splnění úkolu vyhodnotil nedostatečně a nepřiměřeně informace o situaci při jeho realizaci, když v rozporu s pokynem nadřízeného chybně rozhodl zásadním způsobem změnit výzbroj a výstroj členů Skupiny okamžitého zásahu (základní výstroj doplnil o taktické doplňky - ochrannou vestu a kuklu) a provést tento úkon bez účasti uniformovaných příslušníků Policie ČR, čímž negativně ovlivnil kvalitu a efektivitu provedení tohoto procesního úkonu, a neinformoval o těchto zásadních změnách neprodleně velitele útvaru plk. D. B. Náčelník VP dále uvedl, že žalobce o těchto změnách rozhodl v rozporu s předchozím pokynem přímého nadřízeného, aniž by o nich neprodleně informoval příslušného velitele, a že popsáním způsobem porušil čl. 4 odst. 2 písm. c) bod 1 Závazného pokynu náčelníka Vojenské policie č. 1/2009, čl. 52 odrážku čtvrtou Organizačního řádu Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha a čl. 66 Základního řádu ozbrojených sil. Jelikož přestupek žalobce spočíval v tom, že jako voják neplnil důsledně a přesně úkoly uložené mu právními předpisy a rozkazy nadřízených [§ 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích], představovala právě vypočtená porušení uvedeného pokynu a ustanovení právních předpisů onen následek, jenž je znakem objektivní stránky přestupku. Námitka, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje popis objektivní stránky přestupku, tudíž není důvodná.

Pokud jde o popis konkrétních negativních důsledků žalobcova pochybení na kvalitu a efektivitu provedení procesního úkonu, prvostupňové rozhodnutí skutečně nebylo dostatečné, neboť je nijak blíže neupřesnilo. Ministr však svým rozhodnutím tento nedostatek odstranil, když uvedl, že „*tím došlo k porušení zásady přiměřenosti v trestním řízení a k vyvolání negativní reakce veřejnosti, která považovala tento postup za pošlapání demokratických principů v České republice, což mělo za následek snížení vážnosti a důvěryhodnosti ozbrojených sil.*“

Žalobce dále namítl, že změnu výstroje příslušníků zásahové skupiny mu nelze přičítat k tíži, neboť byla provedena na základě požadavku kpt. M., jenž byl odpovědný za provedení úkonu na místě, a v reálném čase o ní nebyl důvod pochybovat.

K této námitce soud uvádí, že pokud by byl žalobce tou osobou, jíž byla při provádění procesního úkonu svěřena pravomoc vydávat rozkazy namísto velitele útvaru, včetně změny výstroje – a to žalobce v žalobě nikterak nepopírá –, nesl by odpovědnost za správnost tohoto rozhodnutí. O změnu výstroje sice žalobce skutečně požádal telefonicky kpt. M., avšak zároveň žalobci sdělil zjištění vyslané hlídky (tvořené kpt. H. a kpt. H.) ohledně bezpečnosti

situace na místě, na základě nichž o tuto změnu žádal, tedy že byli před budovou ČT okolo 17. hodiny spatřeni dva muži, pravděpodobně z bezpečnostní agentury, z nichž jeden držel na vodítku psa bez náhubku. Žalobce byl tudíž oprávněn, ale i povinen sám vyhodnotit, zda je vzhledem k těmto okolnostem potřeba vybavit členy zásahové skupiny taktickými doplňky: neprůstřelnými vestami a kuklami. Z vysvětlení podaného dne 15. 3. 2011 kpt. M. ostatně vyplývá, že žalobce si obdržené informace ještě před povolením změny výstroje telefonicky ověřoval; rovněž kpt. Horváth při výslechu dne 2. 6. 2011 uvedl, že informace o situaci na místě žalobci telefonicky poskytl.

Na druhé straně však závěr správního orgánu o žalobcových kompetencích v průběhu realizace předmětného procesního úkonu, z něž by vyplývalo, že bylo úkolem žalobce vyhodnotit bezpečnostní situaci na místě a na základě toho rozhodnout o změně výstroje, není dostatečně odůvodněn. Náčelník VP sice ve druhém odstavci výroku svého rozhodnutí konstatoval, že žalobce byl zodpovědný za zajištění kvalitního plnění úkolů policejních orgánů v trestním řízení z hlediska odborného řízení, na podporu tohoto zjištění však odkázal toliko na čl. 4 odst. 2 písm. c) bod 1 Závazného pokynu náčelníka Vojenské policie č. 1/2009, podle něž pro účely plnění uvedeného úkolu „*náčelníci oddělení obecné kriminality útvarů VP a služební funkcionáři policejních orgánů s příplatkem za vedení pravidelně hodnotí a pozitivně ovlivňují kvalitu, rychlost a efektivnost trestního řízení.*“ Toto ustanovení však žalobci ukládá toliko preventivní a velmi obecnou povinnost pozitivně ovlivňovat kvalitu, rychlost a efektivnost trestního řízení, nijak neupravuje realizaci konkrétního procesního úkonu trestního řízení ani úlohu náčelníka oddělení obecné kriminality v jeho průběhu.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí o změně výstroje spočívající v doplnění základní výstroje o taktické doplňky (ochrannou vestu a kuklu) nepatřilo mezi rozkazy, o nichž byl povinen informovat velitele útvaru.

Podle čl. 52 odrážky čtvrté Organizačního řádu Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha náčelník oddělení obecné kriminality při realizaci úkolů policejní ochrany v případech šetření trestné činnosti, kdy věc nesnese odkladu, má právo vydávat nařízení jménem velitele útvaru; o nejdůležitějších rozkazech a nařízeních, které vydal, neprodleně informuje velitele. Náčelník oddělení obecné kriminality tudíž může při splnění stanovených podmínek vydat rozkaz jménem velitele útvaru, a tím i změnit dříve vydaný rozkaz, velitele útvaru je však povinen informovat toliko o nejdůležitějších z těchto rozkazů. Žalobce tudíž bylo možné potrestat za neinformování velitele útvaru o změně výstroje zásahové skupiny pouze tehdy, pokud tato změna patřila mezi tyto nejdůležitější rozkazy.

Tento závěr sice z obou správních rozhodnutí implicitně vyplývá, neboť pokud by správní orgány tento příkaz nebyly zařadily mezi nejdůležitější příkazy ve smyslu citovaného ustanovení, žalobce by nebyl býval potrestán, avšak žádným způsobem jej neodůvodnily, t. j. nevysvětlily, na základě jaké úvahy k němu dospěly. Soud tudíž k této žalobní námitce nemůže napadené rozhodnutí přezkoumat, když jakékoli odůvodnění tohoto znaku skutkové podstaty přestupku schází, a napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Soud sám se touto otázkou v tuto chvíli zabývat nemůže, neboť by tím nahradil činnost správního orgánu.

Námitku, že z důvodu vývoje prohlídky již žalobce neměl prostor informovat velitele útvaru o změně výstroje, však soud důvodnou neshledal.

Podle prvostupňového rozhodnutí se žalobce rozhodl změnit výstroj v době od 17.30 do 17.40 po telefonické informaci od kpt. M., že se před budovou ČT nacházejí dva muži,

pravděpodobně z bezpečnostní agentury, z nichž jeden vede na vodítku psa bez náhubku, a měl tedy cca 60 minut k oznámení této změny veliteli útvaru. Žalobce žádný z těchto časových údajů nezpochybnil a korespondují rovněž s důkazními prostředky shromážděnými v průběhu správního řízení: např. podle protokolu o výsledku svědka kpt. M. ze dne 12. 4. 2011 vyrazila zásahová skupina od svých vozidel k budově ČT v 18.44 hod. a změnu výstroje schválil žalobce nedlouho před odjezdem z Karlína k zásahu, k němuž došlo přibližně v 17.56 hod. Přibližně hodina je podle názoru soudu zcela dostatečné množství času k tomu, aby žalobce změnu výstroje telefonicky oznámil veliteli útvaru, resp. aby se o to alespoň pokusil; ani případná účast velitele útvaru na plese nemohla žalobce této povinnosti zprostit. Vývoj situace během samotné prohlídky je v tomto ohledu rovněž bez významu, neboť žalobce měl dostatek času oznámit změnu již před jejím zahájením.

Shodně je třeba posoudit rovněž vydání příkazu k provedení prohlídky bez přítomnosti příslušníků PČR, kterou ve svém dřívějším příkazu vyžadoval velitel útvaru. Žalobce se k této změně rozhodl přibližně v 18.35 hod. na základě informace, že dojezdová doba příslušníků PČR činí přibližně 45 minut (srov. protokol o podání vysvětlení kpt. M. ze dne 15. 3. 2011). Rovněž dobu 10 minut je třeba považovat za dostatečnou, aby se žalobce o vyrozumění velitele útvaru alespoň pokusil, což však neučinil. Pro úplnost soud dodává, že skutečnost, že přítomnost příslušníků PČR u prohlídky soud v příkazu k prohlídce nevyžadoval, nemá na posouzení námitky žádný vliv, neboť jejich přítomnost byla požadována v příkazu velitele útvaru plk. B., jež žalobce obdržel v den prohlídky přibližně v 15.30 hod. (srov. výpověď velitele útvaru ze dne 11. 4. 2011), a žalobce byl potrestán právě za to, že se odchýlil od tohoto příkazu, aniž o tom velitele útvaru vyrozuměl.

Soud uzavírá, že správní orgány způsobem neodůvodnily znak skutkové podstaty předmětného přestupku spočívající v tom, že rozkaz ke změně výstroje členů zásahové skupiny byl jedním z nejdůležitějších rozkazů ve smyslu čl. 52 odrážky čtvrté Organizačního řádu Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha, čímž učinily své rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil podle § 78 odst. 4 žalovanému k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč. Tuto náhradu je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová